

Várady Tibor reflexiója az elhangzottakra

Köszönöm szépen az ismételt szólási lehetőséget. Hadd mondjam el, hogy én nem csodákat és világmegváltást vártam ettől az összejeveteltől. Szerintem ennek az összejevetelnek értékei és érdemei vannak.

Azt hiszem, jó, hogy elkezdtünk beszélgetni, és jó lenne ezt folytatni is. Nem mindenben értettünk szót, talán ebben is előre tudunk lépni.

Én azt hiszem, hogy az a körülmény, hogy sokan elégedetlenek a jelen törvénnyel tulajdonképpen egészséges. Meg is mondanám, hogy gondolom ezt. Hallgattam például Szloboda Jánost, aki a pénz jelentőségéről beszél. Ez hozzám nagyon közel álló. Amikor a törvény alakult, akkor - mint nagyon sokan mások, jelenlevők, nem jelenlevők - alkalmam nyílt arra, hogy véleményt nyilvánítsak, és persze megpróbáltam valamiféleképp meggyőzni embereket, véleményüket alakítani. Az egyik dolog, amit nagyon szorgalmaztam, az, hogy legyen a törvényben egy olyan szakasz, amely a nemzeti közösségeknek a saját adó-hozzájárulásukhoz mértén biztosítson eszközöket. És mivel az adó-hozzájárulás Vajdaságban körülbelül a létszámmal azonos, ez azt jelenti, hogyha Vajdaságban száz egységnyi megy iskolára, mivel Vajdaság kb. 17% magyar, akkor annak a 17%-a menjen magyar iskolára. Azt hiszem, hogy ez méltányos, és több lenne annál, mint amit ma a magyar iskolák kapnak. Ezt nem csak gondolom, hanem bizonyos számításokra is alapozom.

A törvény nagyon sokféle változata közül ez az egyikben benne is volt. Megpróbáltuk, Korhecz Tamás is segített, mások is segítettek ezt bent tartani. Nagyon sok korrekt módon gondolkodó és cselekvő szerb kollegám is elfogadta ezt, de mégis kimaradt a törvényből. Itt nem járt a lobbizásom sikerrel. Ezt nem szabad elfelejteni, ezt a gondolatot meg kell próbálni másodszor is érvényesíteni akár szövetségi, akár köztársasági, akár más vonalon. Tehát ne adjunk föl semmit, próbáljunk kiállni dolgokért, ami most nem megy, talán megy a következő alkalommal. Ilyen értelemben én értelmét látom az elégedetlenségnek is. Ez a törvény sok mindent hozott, és sok mindent nem hozott, meg kell próbálni továbbvinni.

Ami a nemzeti tanács megválasztását illeti, a közvetlen választás mellett különös erővel álltak ki Korhecz Tamás és Végel László is és mások is. Ez nem volt egészen esélytelen. Nem sikerült, és ebben szerepet játszott az EBESZ elutasító álláspontja. Azon a bizonyos tanácskozáson, amit Korhecz Tamás említett (amit a miniszter szervezett) az EBESZ képviselője ilyen értelmű megjegyzést tett mindannyiunk előtt, jegyzőkönyv is tanúsítja.

Nem szabad semmit föladni, hogy ha másként látjuk jobbnak. Nekem tetszik Bálint Antalnak az elképzelése, hogy esetleg a nemzeti tanács is próbáljon ebben az irányban is lépni. Azt feltételezni, hogy a helyzet szeptemberig megváltozik, azt jelentené, hogy az EBESZ megváltoztatná véleményét, hogy a parlamentnek a képviselői megváltoztatják a véleményüket, hogy a parlamentnek ülése lesz szeptemberig, és hogy a parla-

ment sürgősségi eljárással az indítványt elfogadja, plusz, hogy szeptember elején választások lesznek, aligha reális. Ki az, aki ezt garantálni tudja? És vajon ezt az utat válasszuk-e, hogy inkább ne legyen nemzeti tanácsunk? Csinálják a többi kisebbségek, de a magyarok ne?

Szóval reálisan kell gondolkodni. Én azt hiszem, hogy mindazok, akik bírálták a meglévő törvényt, tulajdonképpen konstruktív alapot is szolgáltatnak. Ne legyünk elégedettek a meglévővel. Kérjünk többet. Hogyha meghívtak valahova, és nem adtak nyakkendőt, követeljük a nyakkendőt, de húzzuk fel legalább az alsónadrágot, ne menjünk anélkül, de meg a nadrágot is, az inget is. Ne elégedjünk meg a lehetőségekkel, próbáljunk többet kérni, de ne adjuk fel azt, ami van. Itt egy lehetőség van, éljünk vele.

Köszönöm szépen!